

Jeg er sliten av å være her nede i mørket. Nedtyngnet av den barnslige frykten min for å bli etterlatt alene. Forsvinn ut av livet mitt, dra, forlatt meg. Gå videre, vær så snill, jeg bønnfaller deg. Du er her fortsatt, en hvileløs sjel, som tynger meg ned. Når vinden blåser, og bladene danser gjennom luften, føler jeg igjen din myke hånd på kinnet mitt, og som rusker meg lekent i håret. Nærværet ditt er fortsatt her, hos meg, og lar meg ikke være i fred.

Sårene du etterlot vil ikke leges. De er ikke synlige, og kan ikke sees fra utsiden. Smerten er virkelig, den skjærer meg opp som en kniv, skjærer meg opp i biter. Jeg blør, alt blir farget rødt rundt meg. Det gjør vondt å tenke på, og det er så vondt å leve. Leve her i denne tilværelsen uten deg.

Spørsmålene raser rundt i hodet mitt. Hvordan kunne dette skje? Hva gjorde jeg galt? Jeg var alltid ved din side når du trengte meg. Jeg holdt løftet jeg gav deg, fortalte det aldri til noen, holdt hemmeligheten din trygg. Kanskje det var der jeg feilet, kanskje du trengte mer enn hva jeg kunne gi.

Når du gråt om natten, tørket jeg bort alle tårene dine. Jeg holdt deg inntil meg, som om du var et lite barn som trengte all min omsorg. Trøstet deg, og vugget deg fram og tilbake i armene mine. Holdt deg varm, og beskyttet deg mot alt det farlige. Når du skrek, kjempet jeg frykten din bort, og trakk meg ikke unna slik som så mange andre. Jeg godtok deg, og elsket deg slik du var. Alle disse tunge årene holdt jeg hånden din. Det var som et helvete til tider, men jeg slapp aldri.

Du gav meg ikke så mye tilbake, men jeg fikk en liten innkikk i hjertet ditt. Jeg gjemte den delen i hjertet mitt. Når du så meg med de gyllenbrune øynene dine, stod jeg i brann. Når jeg holdt deg i armene mine, varmet du meg på en måte som bare du kunne gjøre. Vi kjempet sammen, men du gav opp kampen til slutt. Jeg undres, hvorfor orket du ikke å kjempe lenger?

En gang i tiden pleide du å fascinere meg med livsstilen din. Modig, og stolt, stod du fram, selv etter alt du hadde vært gjennom. I ettertid forstår jeg at du bar på mer enn jeg noen gang kan fatte. Smerter inne i deg som du ikke kunne leve med, demoner som rev deg i stykker.

Når du ble borte, etterlot du meg i et liv jeg ikke kjenner, og jeg klarer ikke å finne veien tilbake på egen hånd. Jeg er fortapt uten deg. Når jeg ser meg selv i speilet, ser jeg bare en skygge av hva jeg en gang var. Du hjalp meg nok mer enn du kunne ane. Før du kom inn i livet mitt, klarte jeg ikke å le, klarte ikke å smile. Jeg levde et liv uten farger, uten glede, men du førte alt tilbake til meg. Du hjalp meg, men jeg klarte ikke å hjelpe deg, selv om jeg prøvde.

Jeg pleide å ha de deiligste drømmer om deg, men nå har jeg lange urolige netter fulle av mareritt der du jakter på meg. Jeg ser ansiktet ditt overalt, alle dager, uansett hvor jeg går. Stemmen din er inne i hodet mitt, og jeg er redd jeg holder på å bli gal.

Jeg prøver å overbevise meg selv om at du virkelig er borte. Alltid vil jeg bære deg med meg, inne i hjertet mitt lever du og forsvinner ikke, men fremdeles føler jeg meg alene. Alt jeg kan håpe på nå er at du er på et bedre sted.

Hvil i fred, min engel.